

בג"צ 4356/16 - חסאן מצלאח נ' שר הביטחון

מנהלי - צבא וביטחון

var MareMakom = "בגצ 4356/16 - חסאן מצלאח נ' שר הביטחון, תק-על 2017(2), 2461(23/04/2017)";
{p.IDHidden{display:none

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"צ 4356/16

בג"צ 4358/16

בג"צ 7061/16

לפני:

כבוד השופט י' דנציגר

כבוד השופט מ' מזוז

כבוד השופטת ע' ברון

העותר בבג"צ 4356/16:

חסאן מצלאח
אברהים מרואן לוזון
אברהים מרואן

העותר בבג"צ 4358/16:

העותר בבג"צ 7061/16:

נ ג ד

המשיבים:

1. שר הביטחון

2. משרד הביטחון

3. מתאם פעולות הממשלה בשטחים

המבקשת להצטרף: עמותת "גישה - מרכז לשמירה על הזכות לנוע"

עתירה למתן צו על תנאי וצו ביניים

תאריך הישיבה: כ"ב באדר התשע"ז (20.3.2017)

עו"ד רעות אביטל

בשם העותרים:

עו"ד

בשם המשיבים:

עו"ד מיכל לופט; עו"ד סטפני בן נון

בשם המבקשת להצטרף:

פסק-דין

השופט מ' מזוז:

1. עניינן של שלוש העתירות זזה: בקשת העותרים להורות למשיבים לבטל צווי החרמה שניתנו על ידי שר הביטחון, בתוקף סמכותו לפי תקנות ההגנה (שעת חירום), 1945 (להלן: תקנות ההגנה), בנוגע לסחורות אותם ביקשו העותרים להכניס לרצועת עזה אשר כללו "ציוד דו-שימושי מפוקח" האסור בהכנסה לרצועת עזה ללא רישיון מיוחד.

רקע נורמטיבי

2. המונח "ציוד דו-שימושי" מתייחס ל"חומרים וציוד שנועדו מעיקרם לשימוש אזרחי והמתאימים גם לשימוש ביטחוני": סעיף 2 לחוק הפיקוח על היצוא הביטחוני, התשס"ז-2007 (להלן: חוק הפיקוח).

3. סעיף 20 לחוק הפיקוח אוסר להעביר לרצועת עזה "ציוד דו-שימושי מפוקח", כהגדרתו בחוק ובצו הפיקוח על יצוא ביטחוני (ציוד דו-שימושי מפוקח המועבר לשטחי האחריות האזרחית הפלשתינית), תשס"ט-2008, שהוצא מכוחו (להלן: צו הפיקוח), אלא אם כן ניתן לכך רישיון מאת הרשות המוסמכת בהתאם לתנאיה רישיון.

19. בהתאם לנוהל תיאום הכנסת סחורות לרצועת עזה של תיאום פעולות הממשלה בשטחים (להלן: הנוהל), ככלל, מותר להכניס לרצועת עזה כל טובין אשר הכנסתם לרצועה לא נאסרה או לא הוגבלה בחקיקה הישראלית או בהוראות הרשויות המוסמכות. עם זאת, גם הכנסת סחורה מותרת מחייבת תיאום

עמוד 2

על ידי הצד הפלסטיני במעבר, בהיותה תלויה בין היתר בסידורים מינהליים וביכולת הספיקה של המעבר.

4. התוצאה של ההסדרים החוקיים השונים בנוגע להכנסת ציוד וסחורות לרצועת עזה הינה כי יש להבחין בין שלוש קטגוריות: הראשונה, כוללת ציוד וסחורות שיש היתר כללי להכניסם לרצועה, אולם הכנסתם טעונה תיאום מראש; הקטגוריה השנייה כוללת ציוד וסחורות, כגון "ציוד דו-שימושי מפוקח", שהכנסתם לרצועה אסורה אלא אם כן ניתן לכך רישיון מאת הרשות המוסמכת וכן נדרש תיאום מראש של מועד הכנסתם; והקטגוריה השלישית כוללת ציוד וסחורות האסורים לחלוטין בכניסה לרצועה, כגון ציוד צבאי ואמצעי לחימה.

5. הצורך ברישיון מיוחד להכנסת ציוד דו-שימושי מפוקח לרצועה מובן ונעוץ בעצם "דו השימושיות" של ציוד זה, אשר לצד שימושים אזרחיים לגיטימיים הוא עלול לשמש גם למטרות צבאיות ולפעילות טרור. מטעם זה נדרש פיקוח הדוק על הכנסת ציוד דו שימושי לרצועת עזה ובחינה פרטנית מדוקדקת של כל בקשה לרישיון להכנסת ציוד כזה. רשימת הציוד הדו-שימושי המפוקח שהכנסתו לרצועת עזה טעונה רישיון כאמור מפורטת בתוספת לצו הפיקוח, והיא מתעדכנת מעת לעת.

6. תקנה 74 לתקנות ההגנה מסמיכה תפיסה של כל סחורה, חפץ או דבר אחר, לרבות כספים, אשר יש "טעם לחשוד" כי נעשה בהם שימוש לצרכי עבירה או כדי להקל על ביצוע עבירה על תקנות ההגנה. כן מסמיכה התקנה את שר הביטחון להחרים כל סחורה או חפץ כאמור. העבירה על תקנות ההגנה הרלבנטית ביותר לענייננו היא זו הקבועה בתקנה 85(1)(ג) לתקנות ההגנה (ביצוע שירות עבור התאחדות בלתי מותרת); וכידוע, ארגון חמא"ס, השולט ברצועת עזה, הוכרז זה מכבר כ"התאחדות בלתי מותרת" (י"פ התשמ"ט 4330). לכך יש להוסיף כי תקנה 84 קובעת כי משהוכרז חבר בני אדם כ"התאחדות בלתי מותרת", קמה חובה על כל אדם להודיע על רכוש של התאחדות כזו המצוי ברשותו, וכן סמכות להחרים רכוש כזה. להשלמת התמונה יש לציין גם את תקנה 120 לתקנות ההגנה המסמיכה את שר הביטחון להחרים רכוש של כל אדם אשר עבר או ניסה לעבור, או היה שותף או מסייע לעוברים עבירה על התקנות הכרוכה באלימות או בהטלת אימה.

רקע עובדתי

7. העתירה בבג"ץ 4356/16 - העותר, חסאן מצלאח, הוא תושב עזה העוסק לדבריו במסחר. ביום 1.2.2016 הגיע העותר למעבר "כרם שלום" עם משאית סחורה אותה ביקש להכניס לרצועת עזה.

בחיפוש שנערך בסחורה נמצא, בתחתית משטחי הסחורה, ציוד דו-שימושי (סלילי ריתוך ומיסבים) האסור בהכנסה לרצועת עזה בהעדר רישיון מיוחד לכך. הסחורה כולה נתפסה ולעותר נמסרה במקום הודעה בכתב לפי תקנות 74 ו- 84 לתקנות ההגנה על תפיסת הסחורה ועל כוונה להחרימה, אשר כללה בין היתר ציון זכותו להגיש השגה על התפיסה וכוונת ההחרמה (נספח ע/4 לעתירה).

ביום 8.2.2016 אכן הגיש העותר, באמצעות באת כוחו, "בקשה להשבת הטובין שנתפסו" ובה נטען כי לעותר עסק של מכירת ציוד והתקנה של בתי קירור, גופי קירור מזגנים ועוד, וכי הסחורה שנתפסה נרכשה על ידו לצרכי עסקו ולא נועדה לצרכי ביצוע עבירה ועל כן התבקשה השבתה (נספח מש/1 לתגובת המשיבים). לאחר התכתבות נוספת בין הצדדים נשלחה לעותר ביום 9.5.2016 החלטה מנומקת על דחיית ההשגה (נספח ע/8). בהחלטה צוין בין היתר כי מהמידע המצוי בידי המשיבים עולה כי העותר מודע היטב לאיסור על הכנסת ציוד דו-שימושי לרצועת עזה שהכנסתו לא אושרה מראש, וכן כי ציוד זה נועד, בסבירות גבוהה, להגיע לידי גורמי טרור ברצועה. להחלטה צורף גם צו החרמה חתום על ידי שר הביטחון ובו נאמר בין היתר כי הצו ניתן בתוקף סמכויותיו של שר הביטחון לפי תקנות 74, 84(2)(ב) ו- 120 לתקנות ההגנה, לאחר ששוכנע כי הציוד המוברח נועד לשמש לביצוע עבירות על תקנות ההגנה (נספח ע/9).

8. העתירות בבג"ץ 4358/16 ובג"ץ 7061/16 - העותר בשתי העתירות, אברהים מרואן לוזון, הוא תושב עזה ולדבריו הוא בעל עסק לממכר חלקי חילוף לרכב.

בג"ץ 4358/16 - ביום 25.2.2016 נתפסה סחורה שביקש העותר להכניס לרצועת עזה דרך מעבר "כרם שלום" לאחר שנמצאו בה גם חלקי חילוף לאופנועים המהווים ציוד דו-שימושי מפוקח האסור בכניסה לרצועה ללא רישיון. בידי גורמי הביטחון היה גם מידע מודיעיני לפיו הציוד האמור יועד להגיע לידי גורמי טרור ברצועה. לעותר נמסרה הודעת תפיסה הכוללת הודעה על כוונת החרמה וכן ציון זכותו להגשת השגה (נספח ע/5 לעתירה). ביום 8.3.2016 הגיש העותר, באמצעות באת כוחו, "בקשה להשבת טובין שנתפסו", בה נטען כי העותר אמנם מודע לאיסור על הכנסת חלקי חילוף לאופנועים לרצועת עזה ואולם הציוד שנתפס אינו חלקי חילוף לאופנועים אלא לכלי תחבורה מסוג "טוקטוק" (נספח ע/6 לעתירה). השגת העותר נדחתה בהחלטה מנומקת מיום 10.5.2016, בה צוין בין היתר כי אף אם חלקי החילוף לאופנועים שנתפסו יכולים לשמש גם עבור אופנוע תלת-גלגלי ("טוקטוק") אין בכך כדי להוציאם מגדר חלקי חילוף לאופנועים. כן צוין קיומו של מידע מודיעיני לפיו הציוד מיועד לשימוש גורמי

טרור ברצועת עזה (נספח ע/8). להחלטה צורף גם צו החרמה חתום בידי שר הביטחון ובו נאמר בין היתר כי הצו ניתן בתוקף סמכויותיו של שר הביטחון לפי תקנות 74, 84(2)(ב) ו-120 לתקנות ההגנה, לאחר ששוכנע כי הציוד המוברח נועד לשמש לביצוע עבירות על תקנות ההגנה ובכלל זה סיוע להתאחדות לא מותרת (נספח ע/9).

בג"ץ 7061/16 - ביום 23.5.2016 נתפסה סחורה נוספת של העותר לאחר שנמצא שהיא כוללת גם מנועים עליהם הותקנו תיבות העברה לרכבי 4x4, המהווים ציוד דו-שימושי שהכנסתו לרצועת עזה אסורה ללא רישיון מאת הרשות המוסמכת. לעותר נמסרה הודעת תפיסה הכוללת הודעה על כוונת החרמה וכן ציון זכותו להגיש השגה (ע/4). השגה אכן הוגשה ביום 29.5.2016 (ע/5), וביום 10.8.2016 נמסרה לעותר החלטה מנומקת על דחיית ההשגה. גם כאן צוין כי בידי המשיבים מידע מודיעיני התומך בחשד כי הציוד מיועד לשימוש גורמי טרור ברצועה (ע/7). להחלטה צורף צו החרמה שניתן על ידי שר הביטחון בנוסח דומה לצווי ההחרמה הנזכרים לעיל (ע/8).

9. בכל שלוש העתירות מבקשים העותרים כאמור להורות על ביטול צווי ההחרמה שהוצאו על ידי שר הביטחון ולהשיב להם את הסחורות שהוחרמו מכוחם של צוים אלה.

טענות העותרים בשלוש העתירות דומות בעיקרן. לטענתם, הכנסת הציוד הדו-שימושי נעשתה בטעות ובתום לב, ולפיכך העותרים לא ביצעו כל עבירה על תקנות ההגנה וממילא לא היו המשיבים מוסמכים להחרים את הסחורה. לענין זה נטען כי בעת הנדונה, להבדיל מהמצב כיום, הייתה אי בהירות באשר למותר ולאסור ובאשר לפרוצדורה בה יש לנקוט בקשר עם הכנסת סחורות לרצועת עזה; לחלופין, נטען כי גם אם היה שר הביטחון מוסמך להוציא צווי החרמה בעניינם של העותרים, סמכות זו הופעלה על ידו באופן לא סביר ולא מידתי כאשר החליט על החרמת כל הסחורה ולא רק פריטי הציוד הדו-שימושי.

10. מנגד, טענו המשיבים בתגובתם כי צווי ההחרמה הוצאו כדין ואין כל עילה להתערב בהם. לטענתם, אין כל יסוד לטענות תום הלב של העותרים, כעולה מהתנהלותם של העותרים כמו גם ממידע מודיעיני חסוי, וכי בנסיבות אלה ולאור הצורך החיוני בהרתעה, החרמת הסחורה כולה היא סבירה ומידתית.

אשר לעותר בבג"ץ 4356/16 - נטען כי עתירתו לוקה גם באי ניקיון כפיים, שכן בנובמבר 2015 העותר תוחקר על ידי גורמי הביטחון והוזהר מפני הכנסת ציוד דו-שימושי לרצועה ואף חתם על הצהרה

כי ידוע לו האיסור להכנסת ציוד דו-שימושי, לרבות ציוד ריתוך. עובדה זו לא זכתה לציון בעתירה. והנה פחות מ-3 חודשים לאחר מכן ניסה העותר להכניס ציוד כזה (סלילי ריתוך). ציוד זה היה גם מוסתר בתחתית משטח ההעמסה, דבר המצביע גם הוא על כך שהעותר היה מודע לאיסור הכנסת הציוד. כן נטען שגם חילופי הגרסאות של העותר, בהתכתבויות ובעתירה, אינם מתיישבים עם טענת תום לב. כך, רק בעתירה הועלתה לפתע טענה, שלא אומתה, כי העמסת הציוד הדו-שימושי על המשאית יחד עם הציוד המותר בכניסה לרצועה נבעה מטעות אנוש של נהג המשאית ובעל המחסן בו אוחסנה הסחורה קודם להעמסתה על המשאית.

אשר לעותר בבג"ץ 4358/16 ובג"ץ 7061/16 - צוין כי מלכתחילה העותר נחשד, על פי מידע מודיעיני, כי בכוונתו להכניס לרצועת עזה ציוד המיועד לגורמי טרור. נטען כי העותר הודה, בהשגה שהגיש, כי היה ידוע לו שחלקי חילוף לאופנועים אסורים בכניסה לרצועה ללא רישיון מיוחד לכך, וטענתו כי מדובר בחלקי חילוף ל"טוקטוק" אין בה ממש שכן מדובר באותו ציוד ממש. כך גם באשר למנועים עליהם היו מורכבות תיבות העברה לרכבי 4x4, דבר המצביע בבירור שמדובר בציוד דו-שימושי אסור.

בהיבט המשפטי הפנו המשיבים לפסק דינו של בית משפט זה בבג"ץ 3023/15 אקס אוברסיז נ' משרד הביטחון (30.5.2016), (להלן: ענין אוברסיז), בו נדחו עתירות שעסקו בנסיבות דומות של החרמת סחורה שכללה ציוד דו-שימושי אותה ביקשו העותרות שם להכניס לרצועת עזה.

11. בדיון לפנינו חזרו באי כוח הצדדים על עיקרי טענותיהם דלעיל. לאחר שנשמעו טענות הצדדים, עיינו בהסכמת העותרים בחומר המודיעיני החסוי, עליו בין היתר הסתמכו המשיבים. לאחר העיון הבהרנו לבאי כוח העותרים כי החומר החסוי מבסס ומחזק את החשד כי לא מדובר במעשים שנעשו בתום לב והמלצנו להם לחזור בהם מהעתירות. לאחר שנועצו במרשיהם הודיעו באי כוח העותרים כי אלה עומדים על עתירותיהם ומבקשים לקבל פסק דין. כך אפוא ייעשה.

דיון והכרעה

12. לאחר עיון ובחינה אני סבור כי אין ממש בעתירות ודין להידחות.

טענות העותרים באשר לטעות בתום לב בהכללת הציוד הדו-שימושי המפוקח בסחורות שביקשו להכניס לרצועת עזה, אינן מתיישבות עם מכלול העובדות והנסיבות כפי שפורטו בתמצית לעיל.

13. אשר לעותר בבג"ץ 4356/16 - כמצוין לעיל, פחות מ- 3 חודשים קודם לתפיסת הציוד הדו-שימושי (סלילי ריתוך ומיסבים) במשאית שביקש העותר להכניס לרצועה הוא נחשד ותוחקר על ידי גורמי הביטחון והוזהר מפני הכנסת ציוד דו-שימושי, ואף חתם על הצהרה כי ידוע לו האיסור להכנסת ציוד דו-שימושי, לרבות ציוד ריתוך. חשיפת אירוע זה על ידי המשיבים מעמידה באור שונה לחלוטין את טענת העותר בדבר טעות שבתום לב, שכן קשה להלום בנסיבות אלה שניסיון הכנסת הציוד הדו-שימושי, כולל ציוד הריתוך, נעשתה ללא שהעותר ידע שהכנסתו אסורה ללא רישיון מיוחד לכך; ומכל מקום, הנטל על העותר בנסיבות אלה לשכנע שמדובר בטעות שבתום לב הוא כבד ביותר. והנה העותר לא רק שלא הרים את הנטל ולא השכיל להפריך את החשד, אלא הוא חיזק את החשדות נגדו בבוחרו להעלים את העובדות הנוגעות לתחקור ולאזהרתו מעתירתו. התנהלות זו של העותר מכתימה את עתירתו לא רק בחוסר תום לב אלא גם באי ניקיון כפיים, המצדיק כשלעצמו דחיית עתירתו על הסף.

זאת ועוד, הציוד הדו-שימושי האסור היה גם חבוי בתחתית משטח ההעמסה, דבר המצביע אף הוא על כך שהעותר היה מודע לכך שמדובר בציוד אסור וניסה להסתירו. על אלה יש להוסיף את העובדה כי בשונה מגרסתו בהשגה כי מדובר בציוד תמים לצרכי עסקו, הרי שבעתירה העלה גרסה שונה - שלא אומתה - לפיה היה מודע לכך שמדובר בציוד דו-שימושי הטעון אישור מיוחד, אך העמסת ציוד זה על המשאית יחד עם הציוד המותר בכניסה לרצועה נבעה מטעות אנוש של נהג המשאית ובעל המחסן בו אוחסנה הסחורה.

14. אשר לעותר בבג"ץ 4358/16 ובג"ץ 7061/16 - כנזכר לעיל, מלכתחילה העותר נחשד, על פי מידע מודיעיני, כי בכוונתו להכניס לרצועת עזה ציוד דו-שימושי מפוקח המיועד לגורמי טרור. אין מדובר גם במקרה יחיד אלא בשני מקרים, בהפרש של כ- 3 חודשים בלבד, של ניסיונות להכנסת ציוד אסור. בנוסף, בהשגה שהגיש העותר לצו התפיסה הראשון הוא הודה למעשה כי היה ידוע לו שחלקי חילוף לאופנועים הם ציוד דו-שימושי האסור בכניסה לרצועה ללא רישיון מיוחד לכך, ואולם לטענתו חלקי החילוף שנתפסו הם חלקי חילוף לכלי תחבורה מסוג "טוקטוק" ולא לאופנועים. טענה זו אין בה ממש שכן מדובר באותו ציוד ממש. הוא הדין לגבי המנועים עליהם היו מורכבות תיבות העברה לרכבי 4x4, חיבור ממנו עולה בבירור כי מדובר בציוד המיועד לרכבי 4x4 המהווה ציוד דו-שימושי מפוקח הטעון רישיון. בנוסף, הוצג לנו כאמור חומר מודיעיני חסוי המבסס ומחזק את החשד נגד העותר כי אין מדובר בטעות שבתום לב.

15. נוכח כל אלה לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטת המשיבים שלא לקבל את גרסת תום הלב של

העותרים ובהחלטה ליתן צווים להחרמת הסחורות.

16. כמצוין לעיל, החשד נגד העותרים הוא כי בניסיונם להבריח ציוד אסור לרצועת עזה הם ביצעו שירות "התאחדות בלתי מותרת", וממילא הציוד הדו-שימושי המפוקח שנתפס אצלם, אותו ביקשו להכניס לרצועה ללא שהיה בידם היתר לכך, נועד לצרכי עבירה על תקנות ההגנה או כדי להקל על ביצוע עבירה כאמור. משכך קמה סמכות להחרמת הסחורה שנתפסה, כמפורט לעיל.

17. סמכות ההחרמה לפי תקנות 74, 84 ו-120 לתקנות ההגנה היא סמכות מינהלית, שאינה מותנית בהרשעה פלילית או אף בהעמדה לדין פלילי, והיא מופעלת על בסיס תשתית ראייתית של ראיות מינהליות, לרבות חומר חסוי, והיא אינה טעונה תשתית ראייתית הנדרשת בהליך פלילי (בג"ץ 7437/11 נאצר נ' המפקד הצבאי לאזור יהודה והשומרון, פסקה 9 (10.2.2013); דנג"ץ 4794/16 אקס אוברסיז נ' משרד הביטחון, פסקה יא (2.1.2017), להלן: דנג"ץ אוברסיז).

18. ובאשר לטענה בנוגע לסבירות ולמידתיות של צווי ההחרמה. בפסק הדין בענין אוברסיז, שניתן זה לא מכבר, קבע בית משפט זה כי סמכות ההחרמה מכוח תקנות ההגנה היא אמצעי מתאים וראוי להתמודדות של מדינת ישראל עם התופעה של הברחת ציוד דו-שימושי לרצועת עזה, ובין היתר נקבע שם -

"27. ... אמצעי זה של תפיסה והחרמת רכוש, שעורבב עמו ציוד הנועד לשימוש של ארגון טרור - נועד לסייע בפיקוח ובאכיפה הנדרשת למניעת הכנסת ציוד דו-שימושי מפוקח ללא רישיון לרצועת עזה, והרציונאל לכך הוא בעיקרו מניעתי ...

בעניין אלעג'ולי עמד חברי, השופט י' דנציגר, על הבעייתיות הקיימת מקום בו נעשה עירוב בין כספים פרטיים ו'כשרים', לבין כספים המיועדים להעברה לארגוני טרור, לפעיליו או למסייעים בידו, והתבטא בהקשר זה כך:

'מקום בו פלוני עושה שימוש בכספים הנתונים לשליטתו ומערבב את חלקם של כספים אלו עם כספים אחרים אותם הוא מחזיק במשמורת לטובת אגודה בלתי מותרת, באופן שאינו מאפשר הבחנה ביניהן, אין כל מקום לתת לו ליהנות מן ההגנה על הרכוש הפרטי, ממנה נהנים אזרחים שאינם מעורבים בפעילות עוינת, וזאת באשר לכספים שעורבבו

עם כספי האגודה הבלתי מותרת' (שם, בפסקה 22).

דברים אלו נכונים, בשינויים המחויבים, אף בענייננו, כאשר מדובר בעירוב של ציוד דו-שימושי מאושר - שכניסתו לרצועה תואמה, ביחד עם טובין שנועדו לשמש לביצוע עבירה של סיוע, או מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת, שהעברתו לא אושרה.

28. זאת ועוד - בשים לב לעלייה הניכרת בהיקף 'ההברחות' של ציוד דו-שימושי לרצועת עזה דרך מעבר כרם שלום והסיכון הביטחוני הטמון בכך, כמוצהר על-ידי המשיבים - הרי שלשם השגת התכלית ההרתעתית הנדרשת לא די רק בתפיסה והחרמת הציוד הלא מאושר, אלא מתבקשת גם תפיסה והחרמה של הרכוש ששימש אמצעי להברחת הציוד האסור, שכן מי שמאפשר את הדבר מקל על ביצוע העבירות הכרוכות בציוד האסור (ראו תקנה 74(2) לתקנות ההגנה).

19. בדברים הנ"ל יש אפוא מענה מלא לטענת הסבירות והמידתיות שהעלו העותרים. יצוין כי בעקבות פסק הדין בענין אוברסיז, שניתן פה אחד, נמחקו בבית משפט זה מספר עתירות בהן נדונו מקרים דומים של החרמת טובין בדרכם לרצועת עזה (בג"ץ Al Aseel 5697/15 נ' שר הביטחון (2016); בג"ץ Pixel 5343/15 נ' שר הביטחון (2016); בג"ץ 3037/16 חברת קווידר למסחר נ' מתאם הפעולות בשטחים (2016)). כן יש לציין כי על פסק הדין בענין אוברסיז הוגשה בקשה לדיון נוסף, אשר נדחתה (דנג"ץ אוברסיז הנזכר לעיל).

20. לבסוף, להשלמת התמונה, יצוין כי ביום 1 בנובמבר 2016 נכנס לתוקפו חוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016, אשר ביטל בין היתר את תקנות 84, 85 ו-120 לתקנות ההגנה מכוחן נתפסו והוחרמו סחורותיהם של העותרים, וקבע הסדר נורמטיבי חדש בסוגיה זו.

21. סוף דבר: נוכח המפורט לעיל אציע לחברי כי נדחה את העתירות ונחייב כל אחד מהעותרים לשלם את הוצאות המשיבים בסך של 10,000 ₪.

שופט

השופט י' דנציגר:

אני מסכים.

שופט

השופטת ע' ברון:

אני מסכימה.

שופטת

לפיכך הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט מ' מזוז.

ניתן היום, כ"ז בניסן התשע"ז (23.4.2017).

שופט שופט שופטת
